

ΔΗΜΗΤΡΑ ΤΡΑΚΑ

7η Βαχχόντισσα της λίμνης

Πόσο δυνατές μπορεί να είναι οι θύμησης
αυτού που αγάπησες ώστε να μην ξεχαστεί;

ΤΙΤΛΟΣ: Η αρχόντισσα της λίμνης
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Δήμητρα Τράκα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Δήμητρα Τράκα
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-41-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικός αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Δήμητρα Τράκα

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Εκδόσεις Έξη

*Στη δική μου αρχόντισσα,
που πήρα ζωή από τη ζωή της
και δεν σταματά να παλεύει και να αναπνέει
για το πλάσμα που έφερα εγώ στον κόσμο...
Στη μητέρα μου*

Έσπρωξε την ξύλινη πόρτα και τον είδε να κάθεται σ' ένα χαμπλό σκαμνάκι, σκυμμένος, να ράβει με μια μεγάλη βελόνα ένα κομμάτι ασημένιας γούνας. Δεν σήκωσε το κεφάλι του να κοιτάξει ποιος άνοιξε την πόρτα. Ίσως γιατί ήξερε. Ίσως γιατί περίμενε...

Καστοριά, 1971

Ήταν ένας μικρός στενόμακρος χώρος. Η βιτρίνα του, σχεδόν ανύπαρκτη, ήταν αυτή που τον πρόδιδε στον περαστικό. Η είσοδος του μια καφέ, φθαρμένη, ξύλινη πόρτα, συνέχεια της τζαμαρίας, από όπου έμπαινες λοξά, γιατί δεν χωρούσες αλλιώς. Απ' έξω, κρεμασμένα κομμάτια γούνας, σε διάφορα μεγέθη και χρώματα. Μέσα, ένας στενός διάδρομος όλος κι όλος. Γύρω-γύρω ξύλινα ετοιμόρροπα ράφια και στα καρφιά που προεξείχαν στους τοίχους, υπήρχαν κρεμασμένα γούνινα πανωφόρια, γούνινοι γιακάδες και διάφορα κομμάτια από δέρμα. Η μυρωδιά του δέρματος ήταν διάχυτη παντού, ο φωτισμός ελάχιστος, από μια παλιά λάμπα που κρεμόταν στην άκρη ενός κιτρινισμένου καλωδίου από το ταβάνι.

Στο τέλος αυτού του παράξενου χώρου, ένα μικρό παλιό γραφείο. Χρησίμευε και σαν πάγκος του εργαστηρίου. Περίμενε φορτωμένο φόδρες, γούνες, δέρματα κι εργαλεία τον μάστορα που θα τα σκάλιζε για να βρει το κατάλληλο κομμάτι που θα συνέθετε το μωσαϊκό εκείνο, το οποίο στο τέλος θα φορούσε η εκάστοτε κυρία στους ώμους της, πάνω από μια ακριβή τουαλέτα.

Αυτή ήταν η δουλειά του Στέφανου Μαργαρίτη από τότε που θυμάται τον εαυτό του. Κάποτε ήταν ένας φημισμένος μηχανικός γούνας*, μα τώρα πια κατέληξε μονταριστάς**. Με το ζόρι έβγαλε το Δημοτικό και την επόμενη μέρα έπιασε κανονικά δουλειά στη βιοτεχνία του πατέρα του. Την είχε μάθει καλά την τέχνη. Το διάβασμα, εκτός από τα Μαθηματικά, ήταν πολύ βαρετό για εκείνον, αλλά ο τρόπος που ο πατέρας του ένωνε το ένα κομμάτι με το άλλο για να φτιάξει ένα γούνινο παλτό, ήταν κάτι που τον σαγηνεύε.

Το ξύπνημα, 1955

Σήκωσε αργά τα βαριά του σκεπάσματα και αφουγκράστηκε τους ήχους του σπιτιού. Τα χοντρά, πλουμιστά υφαντά και η δυνατή φλόγα που φώτιζε το δωμάτιο από το αναμμένο τζάκι, τον κρατούσαν ζεστό μέρες τώρα. Γύρω-γύρω από τα μικρά τετράγωνα παράθυρα κρέμονταν λευκά κεντημένα κουρτινάκια. Ο ήλιος τα

* Είναι ο τεχνίτης συρραφής των γουναρικών. Η εξειδίκευση είναι εντελώς διαφορετική από αυτόν που ράβει αποκόμματα και από εκείνον που ράβει ολόκληρα δέρματα.

** Συναρμολογεί τα επί μέρους τεμάχια του γουναρικού που ετοιμάζει ο μηχανικός.

έβρισκε εμπόδιο και μόνο από το κοφτό τους σχέδιο έμπαινε παιχνιδιάρικα στο χώρο και ακουμπούσε στο χλωμό του πρόσωπο.

Δεν θυμόταν πόσο καιρό ήταν εκεί, αλλά πρέπει να ήταν αρκετό, αφού σε κάθε του κίνηση ένιωθε τις κλειδώσεις του να τρίζουν. Το σώμα του τού μιλούσε, όμως το μυαλό του ήταν καλυμμένο από ένα πυκνό λευκό πέπλο. Η μόνη εικόνα που του ερχόταν στο μυαλό ήταν μια παχιά ομίχλη απλωμένη πάνω από τη λίμνη. Τίποτε άλλο. Ούτε το πρόσωπό του τού θύμιζε κάτι. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη που κρεμόταν πάνω από την παλιά σερβάντα, κοιτάχτηκε καλά, γύρισε το κεφάλι δεξιά-αριστερά μήπως αναγνώριζε κάποιο σημάδι, αλλά μάταια. Τα πυκνά μαύρα γένια του κάλυπταν σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του. Μόνο τα μάτια του ξεχώριζαν, αλλά κι αυτά είχαν κρυφτεί φοβισμένα πίσω από τις τεράστιες βλεφαρίδες του.

Ψηλάφισε το σώμα του. Αυτό το τεράστιο κορμί, που τώρα έστεκε άχαρο μέσα στις κοντές πιτζάμες του. Τι αστείος που έμοιαζε αλήθεια! Ένας γίγαντας με ρούχα νάνου. Μάλλον ο νοικοκύρης του σπιτιού που τον φιλοξενούσε ήταν κοντός και αδύνατος. Μα, τι αχάριστος που ήταν! Δεν φτάνει που κάποιος τον είχε περιμαζέψει, είχε το θράσος να κρίνει τον σωτήρα του; Όχι, δεν ήταν αχάριστος, χαμένος ήταν. Απλώς έψαχνε από κάπου να πιαστεί μέσα στην άγνοιά του και να διασκεδάσει το φόβο του.

Διέτρεξε με το βλέμμα του το χώρο. Εκτός από την παλιά σερβάντα που ήταν ακουμπισμένος, στη γωνία πιο δεξιά του υπήρχε το πέτρινο χτιστό τζάκι και κάτω

από τα παράθυρα στους δύο γωνιακούς τοίχους, ένα σκούρο καφέ μπαούλο κι ένας σκαλιστός μικρός καναπές, πάνω στον οποίο ήταν τοποθετημένα μικρά υφαντά μαξιλαράκια. Έπειτα, παρατήρησε το μεγάλο βαρύ κρεβάτι και δεξιά κι αριστερά του δυο μικρά κομοδίνα, που τα κοσμούσαν τα ίδια περίτεχνα σκαλίσματα, όπως αυτά που στόλιζαν τη μεγάλη μεταλλική καριόλα*. Όλα καθαρά, γυαλισμένα και τακτοποιημένα. Τα στρωσίδια του μοσχοβολούσαν, οι πιτζάμες του καθαρές, ο αέρας του δωματίου φρέσκος και ο χώρος φωτεινός. Ακόμα και μια αλλαξιά ρούχα, που ήταν πάνω σε μια καρέκλα κοντά στο κρεβάτι, ήταν διπλωμένα και καθαρά.

Έπιασε τα ρούχα στα χέρια του. Τα μύρισε. Μοσχοβολούσαν. Τα ξεδίπλωσε. Το μέγεθός τους έφερνε πιο κοντά στα μέτρα του. Αυτά μάλλον ήταν δικά του. Τα μανίκια από το πουκάμισο και την πλεχτή ζακέτα ήταν αρκετά μακριά, όπως και τα μπατζάκια από το χοντρό φθαρμένο τζιν. Τα φόρεσε και του ήρθαν ίσα-ίσα. Άρα, ήταν πράγματι δικά του. Εκτός κι αν ο νοικοκύρης είχε φροντίσει να τον προμηθεύσει με τα κατάλληλα ρούχα. Ποιος ήταν, όμως, αυτός ο άγνωστος νοικοκύρης; Πώς βρέθηκε σ' αυτό το σπιτικό και γιατί τον περιποιούνταν; Τι είχε πάθει και ποιος στην ευχή ήταν; Γιατί δεν θυμόταν;

Τη στιγμή που κούμπωνε το πουκάμισό του, το τελευταίο κουμπί πάνω-πάνω κάπου σκάλωσε. Μια ασήμνια λεπτή αλυσίδα, που στην άκρη της κρεμόταν

* Κρεβάτι.

μια σπασμένη ασημί πλακέτα. Μόνο ένα όνομα φαινόταν γραμμένο. Όλα τα υπόλοιπα ήταν στο κομμάτι που έλειπε. ΔΑΜΙΑΝΟΣ. Μόνο αυτό έγραφε. Λογικά αυτό θα ήταν και το όνομά του, σκέφτηκε. Για να κρέμεται στο λαιμό του μια σπασμένη στρατιωτική ταυτότητα, σημαίνει ότι είναι δική του και αυτό είναι το όνομά του.

Δαμιανός, λοιπόν. Το επίθετό του; Από πού ερχόταν και προς τα πού πήγαινε; Δεν είχε ιδέα. Το περιβάλλον δεν του θύμιζε τίποτα. Ίσως να μην ανήκε εδώ. Από ρούχα είχε μόνο αυτά που φορούσε και άλλες αποσκευές δεν υπήρχαν πουθενά. Λες να μην ήταν τελικά ταξιδιώτης; Λες να μην ήταν ξένος;

Κι όμως, κάτι μέσα του τού έλεγε ότι δεν ανήκει εδώ. Κάτι μέσα του τού φώναζε πως εδώ βρέθηκε από ανάγκη. Ίσως γι' αυτό δεν είχε φανεί κανείς τόση ώρα. Τον έφεραν και τον παράτησαν σε τούτο το δωμάτιο μόνο και μόνο από ανθρώπινη υποχρέωση. Του έδωσαν στέγη, ένα κρεβάτι, πιθανόν και τροφή και τον άφησαν στην ησυχία του μέχρι να συνέλθει. Να συνέλθει, όμως, από τι; Αφού δεν είχε πληγές στο σώμα του, ούτε πονούσε πουθενά. Μόνο λίγο πιασμένος αισθανόταν, αλλά κι αυτό σιγά-σιγά περνούσε όσο κινούνταν. Αν δεν ήταν όμως πληγωμένος και δεν ήταν ούτε άρρωστος, γιατί όλα έδειχναν ότι βρισκόταν σ' ένα δωμάτιο όπου φιλοξενούνταν ένας ασθενής ή ένας ξένος;

Άνοιξε την πόρτα, βγήκε στον μακρύ διάδρομο και περπάτησε μέχρι το τέρμα του. Έφτασε ως εκεί που ξεκινούσε μια φαρδιά σκάλα που οδηγούσε προς τα

κάτω. Άκουσε αντρικές ομιλίες. Σαν να διαφωνούσαν, σαν να μάλωναν. Πάντως δεν έμοιαζαν να συμφωνούν. Κάτι είχαν να χωρίσουν. Μα, για μια στιγμή! Όχι κάτι. Κάποιον. Για κάποιον διαφωνούσαν!

Παραφύλαξε στο πρώτο σκαλοπάτι και προσπάθησε να καταλάβει τα λόγια των αντρών που διαπληκτιζόνταν.

«Μπορείς να μου πεις τι έχεις πάθει, παιδί μου; Γιατί μισείς τόσο πολύ τον αδερφό σου;» είπε ο ένας.

«Ο Δαμιανός δεν είναι αδερφός μου!» φώναξε ο άλλος με θυμό.

«Είναι αμαρτία αυτό που λες! Πώς λέγονται δυο άνθρωποι που γεννήθηκαν από τους ίδιους γονιούς, παιδί μου;» απάντησε ο άλλος άντρας κι ένας ιδιαίτερος πόνος έμοιαζε να χρωματίζει τη φωνή του.

«Ίσως είναι το μόνο κοινό που έχω μαζί του... Σε όλα τα άλλα διαφέρουμε. Πάντα αυτός ήταν ο ευνοημένος στην οικογένεια. Όλα τα προνόμια είναι δικά του. Αυτόν έκανες αφεντικό κι εμένα εργάτη, πατέρα!»

Το τοπίο άρχισε να ξεκαθαρίζει. Οι δυο άντρες ήταν πατέρας και γιος. Και από τα λεγόμενά τους, η διαμάχη αφορούσε τον ίδιο, ή κάποιον που είχε το ίδιο όνομα με εκείνον. Περιέμενε να ακούσει και τη συνέχεια.

«Και ο Δαμιανός από εργάτης ξεκίνησε και με τα χρόνια έγινε αφεντικό. Εσύ ήθελες να σπουδάσεις πρώτα, Φάνη μου. Σου αρνηθήκαμε τίποτα; Ήθελες σπουδές, σπουδές έκανες. Ήθελες το σπίτι, το σπίτι πήρες σαν γύρισης. Εκείνος κράτησε το παλιό σπίτι κάτω στη λίμνη. Και μας πήρε κι εμάς κοντά του, εμένα και τη μακαρίτισσα τη μάνα σας. Τι άλλο θέλεις;»

«Θέλω τα ίδια δικαιώματα στη δουλειά μ' αυτόν. Δεν μπορεί να είναι μια ζωή το αφεντικό. Και τώρα, τι μου τον κουβάλησες εδώ; Σπίτι έχει!»

«Σπίτι έχει, αλλά δεν έχει κάποιον να τον φροντίσει. Εσύ κράτησες ακόμα και το προσωπικό μας».

«Εκείνος κράτησε όλη την επιχείρηση κι εγώ το αρχοντικό, με όλα όσα το αποτελούν. Ας φώναζε τους εργάτες του να τον φροντίσουν. Εδώ δεν έχει καμία θέση!»

«Καλά, παιδί μου. Μόλις συνέλθει, θα τον πάρω και θα φύγουμε», είπε ο μεγαλύτερος άντρας και σιώπησε.

Ξαφνικά, ακούστηκε να ανοίγει μια πόρτα και οι δύο άντρες κατευθύνθηκαν προς την έξοδο. Ο Δαμιανός μαζεύτηκε πίσω από την κουρσαφή της σκάλας για να μην τον δουν. Μπορεί να μην θυμόταν ποιος είναι, όμως είχε καταλάβει ενστικτωδώς ότι μιλούσαν για εκείνον και πως ήταν ανεπιθύμητος. Έμαθε τουλάχιστον ότι δεν ήταν μόνος στον κόσμο, ότι είχε οικογένεια, αλλά στην ουσία ήταν σαν να μην είχε. Η μάνα του δεν ζούσε, ο πατέρας του ζούσε μαζί του σε κάποιο άλλο σπίτι και ο μοναδικός του αδερφός δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί του. Απαρνιόταν ακόμα και τη συγγένειά τους. Η παρουσία του δημιουργούσε πρόβλημα και στον αδερφό του αλλά και στον πατέρα του. Ο πρώτος ένιωθε αδικημένος και ο δεύτερος δεν ήθελε να αδικήσει κανέναν. Αν εξαφνιζόταν, λοιπόν, δεν θα υπήρχε πρόβλημα μοιρασιάς και όλοι θα ήταν ευχαριστημένοι. Θα πρόσθετε όμως έναν ακόμα καημό στον πατέρα του. Αυτόν την απουσίας του. Ίσως, αν ο Φάνης ήταν ευτυχισμένος, να τον ξεχνούσαν και να

συνέχιζαν πιο ήρεμοι. Έτσι κι αλλιώς, δεν θυμόταν τα πρόσωπά τους κι ούτε πρόλαβε να τα δει από εκεί που ήταν κρυμμένος. Γρήγορα θα ξεχνούσαν και το δικό του. Όμως, πριν φύγει, θα ήθελε να πάρει μαζί του μια ανάμνηση. Να θυμάται ένα πρόσωπο, ένα συναίσθημα, ένα γεγονός. Τουλάχιστον αυτό που τον έφερε σε αυτή την κατάσταση. Γιατί δεν μπορούσε να θυμηθεί;

Μια στιγμή όμως! Να φύγει, να πάει πού; Αυτός δεν ήξερε ούτε πού βρισκόταν, ούτε γιατί βρισκόταν εκεί. Μόνο το όνομά του ήξερε. Δεν είχε ταυτότητα, δεν είχε χαρτιά. Έψαξε στις τσέπες του και στη μία βρήκε χρήματα. Λίγα ή πολλά, δεν ήξερε. Έφταναν για να φάει, για να πει ή για να ναύλα, αφού αποφάσισε να φύγει;

Πλέον δεν ακούγονταν ούτε ομιλίες ούτε άλλοι ήχοι. Κατέβηκε αργά και προσεκτικά τις σκάλες. Αν υπήρχε κάποιος στο σπίτι, δεν έπρεπε να τον αντιληφθεί. Έφτασε στη μεγάλη ξύλινη βαριά πόρτα και γύρισε το μπρούτζινο κερούλι όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Την έκλεισε πίσω του το ίδιο σιγανά και δρασκελίσει τα δέκα σκαλοπάτια σαν να ήταν ένα για να βρεθεί στο κέντρο της μεγάλης αυλής. Γύρισε και κοίταξε το επιβλητικό αρχοντικό.

«Τι όμορφο που είναι!» ψιθύρισε.

Σκέφτηκε πόσο άδικο ήταν που δεν είχε καμία ανάμνηση για να πάρει μαζί του από ένα τόσο ωραίο σπίτι, όπου σίγουρα έζησε ένα μέρος της ζωής του.

Περπάτησε μέχρι την αυλόπορτα, που το μέγεθος, αλλά κυρίως το ύψος της, έκρυβε το σπίτι από τον έξω κόσμο. Σαν την άνοιξε, έμεινε άναυδος από τη θέα. Το σπίτι ήταν χτισμένο ψηλά, σ' έναν λόφο. Μια πόλη

άγνωστη απλωνόταν σαν χαλί στα πόδια του. Κι εκεί όπου τελείωνε η πόλη, ένας τεράστιος καθρέφτης αντικατόπτριζε το είδωλό της. Μια λίμνη ατάραχη, που από πάνω της είχε καθίσει ένα κατάλευκο μικρό σύννεφο, σαν καθαρό βαμβάκι. Αυτός μάλλον ήταν ο τόπος του. Γύρισε το κεφάλι του δεξιά και στην άκρη του δρόμου μια μεγάλη μπλε πινακίδα με ένα άσπρο βέλος έλεγε: «Προς Καστοριά». Πατρίδα του, λοιπόν, ήταν η Καστοριά.

«Είμαι ο Δαμιανός και είμαι από την Καστοριά», ψέλλισε και διάβηκε το δρόμο κάθετα.

Χώθηκε γρήγορα μέσα στα δέντρα για να μην τον δει κανείς και ακολούθησε από ένστικτο ένα καταφορικό μονοπάτι που οδηγούσε κατ' ευθείαν στη λίμνη. Και πράγματι λειτούργησε το ένστικτό του. Αυτή ήταν η αγαπημένη του συνήθεια από παιδί, να πηγαίνει στη λίμνη όχι από το δρόμο, αλλά από το μονοπάτι που κάποτε χάραξε ο πατέρας του...

Σε λίγα λεπτά βρέθηκε μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη. Δεν έφτασε μέχρι την όχθη της λίμνης, παρά μόνο κάθισε στη σκιά ενός δέντρου λίγο πιο ψηλά, στους πρόποδες ενός μικρού λόφου, σ' ένα σημείο που δεν φαινόταν από χαμπλά. Τα ψηλά πλατάνια με τους μεγάλους γέρικους κορμούς τού πρόσφεραν ασφαλή θέα και καταφύγιο, έτσι ώστε να αξιοποιήσει τη μοναξιά του και να βάλει σε μια σειρά τις ασυνάρτητες σκέψεις του.

Πρώτα-πρώτα, τι γνώριζε για τον ίδιο; Ένα όνομα και δυο φωνές ανθρώπων. Κανένα πρόσωπο! Ο ένας, ο πατέρας και ο άλλος, ο αδερφός. Ωστόσο, αδυνατούσε να εξηγήσει το λόγο για τον οποίο βρέθηκε αποκλει-

σμένους από τον κόσμο σ' εκείνο το δωμάτιο και γιατί δεν είχε το παραμικρό ίχνος μνήμης. Τα οικογενειακά του στοιχεία λοιπόν, αυτά που είχε μέχρι τώρα στη διάθεσή του, δεν επαρκούσαν για να θυμηθεί. Μάλλον προερχόταν από ευκατάστατη φαμίλια, αν έκρινε από το αρχοντικό όπου φιλοξενούνταν, είχε δική του δουλειά προφανώς, αλλά και έναν θανάσιμο εχθρό, τον ίδιο του τον αδερφό. Και όταν έχεις έναν εχθρό μέσα στην οικογένεια, τα πράγματα είναι δύσκολα. Πόσο μάλλον αν δεν γνωρίζεις και το λόγο αυτής της έχθρας.

Έφερε στο μυαλό του την κουβέντα των δύο αντρών. Στα λόγια τους υπήρχαν κάποιες αλήθειες. Ο Δαμιανός ήταν ανεπιθύμητος γιατί, όπως φαίνεται, υπήρξε ευνοημένος από την οικογένειά του συγκριτικά με τον αδερφό του. Όμως ο πατέρας του είχε δηλώσει πως και ο Φάνης, έτσι άκουσε να λένε τον αδερφό του, είχε κι εκείνος από παιδί όσα επιθυμούσε. Άρα, κάτι δεν κολούσε. Ο Φάνης απαιτούσε από τον πατέρα τους ακόμα περισσότερα προνόμια. Γιατί όμως; Τι του έλειπε; Γιατί όταν είπε ο πατέρας τους πως αυτοί οι δύο προέρχονταν από τους ίδιους γονείς, η φωνή του σαν να λύγισε; Κάποιο μυστήριο έκρυβε αυτή η οικογένεια. Κάποιο μυστήριο εκτός από εκείνο που τον ανάγκαζε να βρίσκεται τώρα βυθισμένος σε μαύρο σκοτάδι, αφού στο μυαλό του δεν υπήρχε καμία φωτεινή ένδειξη για να ξεδιαλύνει το τοπίο.

Έσκυψε το κεφάλι ανάμεσα στα πόδια του και το έσφιξε με δύναμη με τα δυο του χέρια. Ήθελε απελπισμένα να θυμηθεί. Να θυμηθεί το παρελθόν, το παρόν και να εξηγήσει όλα όσα είχε ακούσει. Όμως

ήταν αδύνατον. Το μόνο που κατάφερε ήταν να προκαλέσει έναν δυνατό πονοκέφαλο. Σήκωσε τα μάτια του και αγνάντεψε για ώρα τη λίμνη. Είχε εκείνο το ασημί γυαλιστερό χρώμα και μια ακύμαντη επιφάνεια, λες και μπορούσε, αν ήθελε, κάποιος να περπατήσει επάνω σε ασημόχρωμο χαλί.

Μια παράξενη ζέστη πλημμύρισε την καρδιά του. Ένα κύμα αγάπης προς τους δύο μοναδικούς ανθρώπους που ήξερε μέχρι εκείνη τη στιγμή πως ήταν οικογένειά του. Κατά έναν παράξενο τρόπο, τα λόγια του αδερφού του δεν τον πλήγωναν. Ίσως να είχε κι αυτός τα δίκια του, σκέφτηκε ο Δαμιανός, και ζητούσε πράγματα που όντως τα δικαιούνταν. Και ο πατέρας του, από την άλλη, ακουγόταν άνθρωπος πονεμένος και πληγωμένος. Πώς θα μπορούσε, λοιπόν, να νιώθει άσχημα συναισθήματα και για τους δυο τους;

Για να ησυχάσει τη συνείδησή του, αποφάσισε να κάνει αυτό που έμοιαζε πως θα ικανοποιούσε όλες τις πλευρές. Θα έδινε ευχαρίστηση στον αδερφό του και θα χάριζε ηρεμία στον πατέρα του. Με μυαλό άδειο για ό,τι αφορούσε τον ίδιο και με ελάχιστες πληροφορίες, αποφάσισε να φύγει, να απομακρυνθεί, να μάθει, να οργανωθεί και αν χρειαστεί, κάποτε να επιστρέψει.

Το πρόβλημα ήταν όμως προς τα πού να πάει; Όπου και να πήγαινε, δεν έπρεπε να τον αναγνωρίσει κανείς. Άρα, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα τοπικά μέσα συγκοινωνίας. Έπρεπε να περιμένει μέχρι να βραδιάσει. Έπειτα, υπέθετε πως αν ανακάλυπταν την απουσία του, ίσως να τον αναζητούσαν. Κάτι που θα τους δυσκόλευε, αν έπεφτε η νύχτα. Έτσι, αποφάσισε να

περιμένει μέχρι να βραδιάσει για τα καλά.

Έμεινε στη ίδια θέση μέχρι που νύχτωσε. Δεν είχε κανένα σχέδιο για το επόμενο βήμα του. Ήθελε απλώς να φύγει. Τα φώτα της πόλης που έβλεπε από απέναντι, τον βοήθησαν να προσανατολιστεί για το πώς θα φτάσει στον κεντρικό δρόμο έξω από την Καστοριά και από εκεί να ξεκινήσει η φυγή του.

Πρέπει να ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν έφτασε στην εθνική οδό, όμως δεν ήξερε ποια κατεύθυνση να πάρει. Τα αυτοκίνητα λιγοστά και ο προορισμός άγνωστος. Στάθηκε στην άκρη του δρόμου και περίμενε το πρώτο αμάξι που θα περνούσε. Θα παρακαλούσε τον οδηγό να τον πάει παρακάτω, δηλώνοντας περαστικός από τα μέρη.

7^η Αρχόντισσα της λίμνης

Τη νύχτα που σε εγκατέλειψα, η δική μου ζωή σταμάτησε. Εκείνη τη νύχτα ξεκινούσε η δική σου. Δίπλα σε μια αγκαλιά πιο ασφαλή από τη δική μου. Εσύ δεν θα χρειάζόταν να κρυφτείς από κανέναν και να ντραπείς για τίποτα.

Το μόνο που γνωρίζει είναι το όνομά του. Το μοναδικό στοιχείο που έχει είναι η σπασμένη ταυτότητα που φοράει στον λαιμό του, όταν ανοίγει τα μάτια του στο άγνωστο αρχοντικό της Καστοριάς. Τη μνήμη του κατακλύζουν θολές εικόνες από μια ζωή που φάνηκε να χάθηκε στο χρόνο. Και τότε, αποφασίζει να φύγει.

Σε μια μικρή γωνιά της Ελλάδας θα γνωρίσει τον έρωτα στα μάτια της Καλυψώς. Μα πώς να χτίσει ένα μέλλον μαζί της; Δεν της αξίζει ένας άνθρωπος χωρίς ταυτότητα.

Ο Δαμιανός θα προσπαθήσει να βρει τον δρόμο του στη χώρα των χιλίων λιμνών. Όμως, η μορφή της Καλυψώς θα στοιχειώνει τα όνειρά του και μαζί με αυτήν και η φιγούρα μιας άλλης γυναίκας, τόσο γνωστής και τόσο άγνωστης συνάμα.

Όσπου μια μέρα, το ημερολόγιο της αρχόντισσας θα φωτίσει τις αναμνήσεις τους. Και τότε ο δρόμος του γυρισμού, της λύτρωσης και της θείας δίκης είναι ανοιχτός για όλους. Γιατί πλέον τον λόγο έχει μόνο η αγάπη. Κι εκεί στη λίμνη, η ομίχλη θα δώσει τη θέση της στην αλήθεια που όλοι αναζητούν.

Δεν ξέρω ποιες αλήθειες γνωρίζεις για τη ζωή σου και τι μπορεί να θυμάσαι. Στο ημερολόγιο που κρατάς στα χέρια σου, είναι γραμμένες οι ζωές και των δυο μας.

ΕΛ0076

ISBN 978-618-5713-41-6

9 786185 713416